

RETTEENS DOM (Femte Afdeling)

10. april 1992 *

I sag T-40/91,

Agostino Ventura, forhenværende hjælpeansat ved Europa-Parlamentet, boende i Mamer (Luxembourg), ved advokat Carlo Revoldini, og med valgt adresse i Luxembourg hos denne, 21, rue Aldringen,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos samt Manfred Peter og José Luis Rufas Quintana, Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Europa-Parlamentets afgørelse af 30. juli 1990, hvorved Parlamentet tilkendegav ikke at ville udnævne sagsøgeren til tjenestemand på prøve i kategori D,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne H. Kirschner og D. Barrington,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 12. marts 1992,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Sagens faktiske baggrund og forløbet af den administrative procedure

- 1 Efter at have bestået prøverne ved den almindelige udvælgelsesprøve PE/2/D, der blev afholdt af Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«), blev sagsøgeren optaget på den reserveliste, som blev oprettet efter denne udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse af »faglærte medhjælpere« og »faglærte tekniske medhjælpere« (gruppe 6 — medhjælpere ved forskellige vedligeholdelsesopgaver). Gyldighedsperioden for reservelisten blev for så vidt angår den gruppe, som sagsøgeren havde valgt, forlænget flere gange indtil den 30. juni 1989.
- 2 Efter offentliggørelsen, den 8. januar 1990, af meddelelse om ledig stilling nr. 6143 som faglært medhjælper (M / K) (stillingsgruppe D3/2) ved Parlamentets Generaldirektorat III for Informations- og Pressetjenesten (herefter benævnt »GD III«) med tjenestested i Paris, indgav sagsøgeren ansøgning den 9. januar 1990.
- 3 Efter Parlamentets oplysninger udvalgte GD III's generaldirektør sagsøgeren og foreslog den 18. januar 1990, at han blev udnævnt til tjenestemand på prøve i den stilling, der var omhandlet i ovennævnte meddelelse om ledig stilling, pr. 1. april 1990.
- 4 Den 13. marts 1990 besluttede Parlamentets generalsekretær efter at have indhentet en enstemmig positiv indstilling fra Det Paritetiske Samarbejdsudvalg med tilbagevirkende kraft at forlænge gyldighedstiden for den ansættelsesreserveliste, der var oprettet efter udvælgelsesprøve PE/2/D for perioden fra den 1. juli 1989 til 30. juni 1990.
- 5 Den 20. marts 1990 blev sagsøgeren lægeundersøgt som foreskrevet i artikel 33 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Han påbegyndte sit nye arbejde den 1. april 1990.

- 6 På tidspunktet for påbegyndelsen af arbejdet i Paris var sagsøgeren hjælpeansat (freelance) ved Parlamentet i Luxembourg. Hans ansættelseskontrakt, der var indgået den 15. januar 1990, skulle normalt udløbe den 30. april 1990, dvs. en måned efter hans påbegyndelse af arbejdet i den nye stilling.
- 7 Ved skrivelse af 30. juli 1990 underrettede Van den Berge, generaldirektør for personale, budget og økonomi, sagsøgeren om, at han ikke ville blive udnævnt til tjenestemand, og at hans ansættelsesforhold ville blive bragt til ophør. Skrivelsen lød således:

»Dels på grund af de indvendinger, der er gjort af Finanskontrollen, og dels på grund af de negative udtalelser, der indeholdes i de skrivelser, som Deres overordnede i GD III har tilstillet mig vedrørende Deres tjenstlige adfærd, har generalsekretæren besluttet sig til ikke at foreslå formanden at se bort fra finansinspektørens nægtelse af påtegning. De kan derfor ikke blive udnævnt til tjenestemand.

Da De imidlertid faktisk har udført det arbejde, De skulle have været udnævnt til, siden den 1. april 1990, vil denne periode blive dækket af en kontrakt som hjælpeansat indtil den 31. august dette år i forlængelse af den kontrakt, De havde tidligere.»

- 8 Det fremgår af de af Parlamentet under sagen fremlagte bilag, at finansinspektøren den 28. maj 1990 havde nægtet at påtegne forslaget til udnævnelse af sagsøgeren som faglært medhjælper (D3, løntrin 3) på prøve med den begrundelse, dels at forlængelsen med tilbagevirkende kraft af gyldigheden af den ansættelsesreserve-liste, der var oprettet efter udvælgelsesprøve PE/2/D, var ulovlig, og dels at sagsøgeren ikke var tilstrækkeligt højt placeret på nævnte liste, fordi han stod som nr. 110 af 125, der havde bestået denne udvælgelsesprøve.
- 9 Efter afgørelsen af 30. juli 1990 stillede Parlamentet sagsøgeren en kontrakt som hjælpeansat, dateret den 11. juli 1990 og underskrevet af Parlamentets repræsen-

tant samt påtegnet af Finanskontrollen, for perioden fra den 1. maj 1990, nemlig udløbsdatoen for sagsøgerens tidligere kontrakt, til den 31. august 1990. I et tillæg, der ligeledes var dateret den 11. juli 1990, hed det, at sagsøgeren med virkning fra den 1. april 1990 var ansat ved Generaldirektoratet for Informations- og Pressetjenestens Informationskontor i Paris, men at der i øvrigt ikke skete nogen ændring i bestemmelserne og vilkårene ifølge hans kontrakt som hjælpeansat af 15. januar 1990.

- 10 Der er mellem parterne enighed om, at sagsøgeren ikke underskrev nogen af disse to dokumenter. Det fremgår af de dokumenter, som sagsøgeren har fremlagt efter den mundtlige forhandling, at han i perioden fra den 1. maj 1990 til 31. august 1990 har oppebåret månedlige forskud med et beløb svarende til vederlaget for en hjælpeansat. Disse forskud er blevet udbetalt med forbehold af senere endelig afregning.
- 11 Den 29. oktober 1990 indbragte sagsøgeren for ansættelsesmyndigheden en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, over ovennævnte afgørelse af 30. juli 1990. I en skrivelse af 19. april 1991 stilet til Parlamentets generalsekretær, Vinci, gentog sagsøgeren begrundelsen for denne klage og anmodede om »fortsættelse af sin ansættelsestid på prøve«.
- 12 Den 22. april 1991 afviste Parlamentets generalsekretær, Vinci, sagsøgerens klage og stadfæstede således afgørelsen af 30. juli 1990.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 13 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 29. maj 1991 har sagsøgeren anlagt sag i anledning af den af generalsekretæren for Parlamentet truffede afgørelse af 22. april 1991, hvorved denne afviste den klage, som han havde indbragt over den afgørelse, der var truffet af generaldirektøren for personale, økonomi og budget den 30. juli 1990, og hvori sidstnævnte havde nægtet at udnævne ham til tjenestemand på prøve i en stilling som faglært medhjælper.

- 14 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt og afsluttet den 13. december 1991.
- 15 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten den 12. februar 1992 opfordret Parlamentet til at angive, hvor mange grupper der var optaget på den ansættelsesreserverliste, som blev udfærdiget efter den almindelige udvælgelsesprøve PE/2/D, samt datoen for udløbet af gyldigheden for hver enkelt gruppe. Ved skrivelse af 28. februar 1992 har Parlamentet besvaret denne anmodning.
- 16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 17 Efter opfordring fra Retten under den mundtlige forhandling den 12. marts 1992 har sagsøgeren den 13. marts 1992 fremlagt fem dokumenter vedrørende den måde, hvorpå han fik udbetalt sin løn for perioden fra den 1. april 1990 til den 1. august 1990.
- 18 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Sagen antages til påkendelse.
 - Det fastslås, at artikel 34 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber er blevet tilsidesat.
 - Det fastslås, at der er begået forsøg på omgåelse af denne vedtægt ved en ikke tilladt omdannelse af en kontrakt om ansættelse som tjenestemand på prøve til en kontrakt om hjælpansættelse.

- Følgelig genindsættes sagsøgeren i sit arbejde som faglært medhjælper og som tjenestemand ansat på prøve i stillingsgruppe D3/2.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

19 Parlamentet har for sit vedkommende nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse i det hele.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger i medfør af gældende regler.

Påstandene om annullation af den anfægtede retsakt

20 Til støtte for annullationssøgsmålet har sagsøgeren fremført to anbringender, nemlig henholdsvis tilsidesættelse af vedtægtens artikel 34 og fordrejning af de grundlæggende regler for ansættelseskontrakter mellem institutionerne og deres ansatte.

Første anbringende: Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 34

21 Sagsøgeren har gjort gældende, at han på sædvanlig måde, efter antagelsen af hans ansøgning til den i meddelelse nr. 6143 omhandlede ledige stilling, den 1. april 1990 påbegyndte den i vedtægtens artikel 34 omhandlede prøvetid. Ifølge sagsøgeren burde fuldførelsen af denne prøvetid normalt have ført til, at han blev udnævnt til tjenestemand.

22 I denne henseende gør sagsøgeren gældende, at vedtægtens artikel 34 er blevet tilsidesat, for det første ved, at hans prøvetid blev afbrudt den 31. august, dvs. fire

måneder efter begyndelsesdatoen, mens der i artikel 34, stk. 1, er foreskrevet en prøvetid på seks måneder for tjenestemænd i kategori D, og ved, at den i artikel 34, stk. 2, omhandlede procedure ikke er blevet fulgt, idet der ikke er blevet tilstillet ham nogen udtalelse ved prøvetidens udløb.

- 23 For det andet anfører sagsøgeren, at de »negative bemærkninger, der indeholdes i de skrivelser, som [hans] overordnede havde tilstillet Parlamentets generalsekretær«, og som var omtalt i afgørelsen af 30. juli 1990, ikke på nogen måde kan sidestilles med en lovligt udfærdiget udtalelse ved prøvetidens udløb, som tilstilles den pågældende med henblik på eventuelle bemærkninger. Efter sagsøgerens opfattelse er der ved denne ulovlige fremgangsmåde gjort indgreb i hans rettigheder som tjenestemand på prøve.
- 24 Under alle omstændigheder bemærker sagsøgeren, at der i skrivelsen af 22. april 1991 fra Parlamentets generalsekretær, hvorved hans klage af 29. oktober 1990 blev afvist, ikke længere henvises til disse negative bemærkninger. Som følge heraf erkender sagsøgeren, at dette argument alene er medtaget for fuldstændighedens skyld.
- 25 For det tredje gør sagsøgeren gældende, at Parlamentet ikke kan påberåbe sig de »indvendinger fra Finanskontrollen«, der er omtalt i afgørelsen af 30. juli 1990 som begrundelse for at nægte at udnævne ham til tjenestemand, idet der hverken i artikel 34 eller i øvrigt i nogen anden bestemmelse i vedtægtens afsnit III er tillagt noget organ inden for Finanskontrollen nogen form for kompetence med hensyn til ansættelse af tjenestemænd. Ligeledes gør sagsøgeren gældende, at det ikke tilkommer finansinspektøren som det organ, der skal kontrollere den formelle lovlighed af afholdelse af udgifter i Fællesskabet, at skønne over den faktiske eller politiske hensigtsmæssighed af Fællesskabets retsakter. Ifølge sagsøgeren ville enhver anden opfattelse føre til, at tjenestemænd på prøve og følgelig tillige enhver tjenestemand blev berøvet den institutionelle beskyttelse, der er sikret ved vedtægten.
- 26 For det fjerde hævder sagsøgeren, at selv om man antager, at en eller anden form for inddragelse af finansinspektøren kunne anerkendes i forbindelse med udnæv-

nelsen af tjenestemænd på prøve, skulle hans eventuelle bemærkninger være direkte forbundet med et forhold, der kunne lægges tjenestemændene på prøve personligt til last, og ikke som i det foreliggende tilfælde angå et problem i forbindelse med overholdelsen af budgetreglerne. Ifølge sagsøgeren må en sådan fortolkning nødvendigvis anlægges i medfør af vedtægtens artikel 34, der påbyder en personlig vurdering af den på prøve ansatte tjenestemand's egnethed.

- 27 I sagsøgerens mundtlige forklaring under retsmødet har han imod Parlamentets indsigelser i øvrigt fastholdt, at den ansættelsesreserveliste, der blev oprettet efter den almindelige udvælgelsesprøve PE/2/D, endnu var gældende på det tidspunkt, hvor hans ansøgning blev antaget. I denne forbindelse henviser sagsøgeren dels til, at en anden ansøger, der havde bestået udvælgelsesprøve PE/2/D, og som var blevet optaget på samme reserveliste efter denne, uden videre blev ansat den 19. juli 1991. Han tilføjer, at beslutningen om hans udnævnelse, der var underskrevet af Parlamentets generalsekretær, netop i dette tilfælde blev påtegnet på sædvanlig måde af finansinspektøren.
- 28 Sagsøgeren bestrider tillige, at Parlamentet vilkårligt kan underinddele en ansættelsesreserveliste i forskellige grupper, for hvilke der gælder forskellige udløbstidspunkter, idet princippet om god forvaltning kræver, at samtlige personer på samme liste skal have samme behandling.
- 29 Parlamentet har for sit vedkommende bestridt, at sagsøgeren kan gøre bestemmelserne i vedtægtens artikel 34 gældende, når han ikke er udnævnt til tjenestemand på prøve af den kompetente ansættelsesmyndighed.
- 30 På grundlag af bestemmelserne i vedtægtens artikel 1, 2 og 3, således som disse fortolkes i Domstolens og Rettens praksis, særlig i Domstolens dom af 2. december 1976 (sag 102/75, Petersen mod Kommissionen, Sml. s. 1777) samt i Rettens dom af 7. februar 1991 (forenede sager T-18/89 og T-24/89, Tagaras mod Domstolen, Sml. II, s. 53), påpeger Parlamentet, at udnævnelse af en tjenestemand forudsætter, at der findes en skriftlig udnævnelse, som skal undertegnes af den kompetente ansættelsesmyndighed og angive den dato, fra hvilken udnævnelsen har virkning,

samt den stilling, hvori tjenestemanden ansættes. Parlamentet gør gældende, at der ikke i det foreliggende tilfælde findes nogen sådan retsakt.

- 31 Yderligere finder Parlamentet, at en af de i vedtægtens artikel 28 omhandlede betingelser for udnævnelse, nemlig at enhver tjenestemand på prøve skal have bestået en udvælgelsesprøve baseret på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver efter reglerne i afsnit III, ikke var opfyldt. Hele den administrative udvælgelsesprocedure fra offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling indtil fremsættelsen af forslaget om at udnævne den ansøger, der var udpeget af det pågældende generaldirektorat, er foregået i en periode, i hvilken sagsøgeren ikke havde bestået nogen prøve, idet gyldighedsperioden for den ansættelsesreserverliste, han havde været optaget på efter udvælgelsesprøve PE/2/D, allerede var udløbet for hans vedkommende.
- 32 Parlamentet erkender, at denne forlængelse med tilbagevirkende kraft af den pågældende ansættelsesreserverliste, som var blevet besluttet den 13. marts 1990, var ulovlig, men hævder, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig denne ulovlighed — der af sagsøgte betegnes som et internt administrativt problem — således at den skulle skabe rettigheder for sagsøgeren selv. I denne forbindelse henviser Parlamentet til Domstolens dom af 14. december 1979, sag 257/78, Devred mod Kommissionen, Sml. s. 3767, i hvis præmis 22 det udtales, at »en administration kan ikke anses for at have begået en tjenstlig fejl eller for at have pådraget sig ansvar derved, at den korrigerer en ulovlig tilstand«.
- 33 I den foreliggende sag finder Parlamentet, at sagsøgeren med urette sidestiller sin påbegyndelse af arbejdet i Paris med en udnævnelse i behørig form. Efter Parlamentets opfattelse misforstår sagsøgeren således de beføjelser, der er tillagt ansættelsesmyndigheden så vel som andre medvirkende organer, herunder finansinspektøren, på dette område.
- 34 Nærmere hævder Parlamentet, at det modsætningsvis af bestemmelserne i vedtægtens artikel 3 fremgår, at det tidspunkt, fra hvilket en udnævnelse får virkning, kan ligge efter dagen for den pågældendes tiltræden. Herved bemærker Parlamentet, at der i vedtægtens artikel 3 benyttes ordet »tjenestemand«, når der hentydes til an-

sættelsesbrevet, men alene ordet »den pågældende«, når der tales om tiltrædelsen af tjenesten.

- 35 Vedrørende den ansættelsesreserverliste, der blev oprettet efter udvælgelsesprøve PE/2/D, anfører Parlamentet, at det aldrig uden videre har påstået, at ansættelsesreserverlisten skulle være udløbet den 30. juni 1989, men at den ikke længere var gældende med henblik på sagsøgerens ansøgning om den stilling, han ønskede.
- 36 Ifølge Parlamentet strider dets argumentation i denne sag ikke imod, at en anden bestået ansøger, som var optaget på ansættelsesreserverlisten efter udvælgelsesprøve PE/2/D, senere kunne udnævnes til tjenestemand, idet denne liste stadigvæk var gældende for så vidt angik gruppe 3 (flytning) — den gruppe, som den pågældende ansøger havde søgt — selv om listen var udløbet for alle de øvrige grupper.
- 37 Af Parlamentets forklaringer under den mundtlige forhandling fremgår desuden, at det mente sig fuldt berettiget til at underinddele ansættelsesreserverlisten efter de forskellige kvalifikationer, som de på listen optagne personer havde, uden at denne administrative praksis strider mod det af sagsøgeren påberåbte princip.
- 38 For så vidt angår sagsøgerens argumentation i forbindelse med finansinspektørens nægtelse af påtegning henviser Parlamentet til bestemmelsen i artikel 38, stk. 1, litra c), i finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT 1991 C 80, s. 1), hvorefter finansinspektørens påtegning skal fastslå »udgiftens formelle rigtighed og overensstemmelse med gældende bestemmelser«. På grundlag heraf fastholder Parlamentet, at det ved at stadfæste finansinspektørens nægtelse og undlade at anmode den overordnede myndighed om at se bort fra denne har gjort finansinspektørens argumenter til sine. Følgelig finder Parlamentet ikke, at sidstnævntes nægtelse, men alene sagsøgtets afgørelse nu kan anfægtes.

- 39 Ifølge Parlamentet følger det heraf, at sagsøgerens argumentation vedrørende denne begrænsning i finansinspektørens kompetence mangler ethvert grundlag og endog bør afvises fra påkendelse. I den henseende anfører Parlamentet, at det alene var med henblik på at belyse de ulovlige omstændigheder, hvorunder sagsøgeren var blevet indstillet til den pågældende post, at det har fremlagt sine akter i sagen om nægtelse af påtegning som bilag til svarskriftet.
- 40 Vedrørende parternes argumentation skal Retten påpege, at en ansats udnævnelse og fastansættelse i medfør af grundsætningerne i Fællesskabets tjenestemandret kun kan finde sted under iagttagelse af de i vedtægten foreskrevne former og betingelser (jf. bl.a. Domstolens dom af 13.5.1970, sag 18/69, Fournier mod Kommissionen, Sml. s. 51, org. ref.: Rec. s. 249).
- 41 Efter således at have erindret om, at retsforholdet mellem tjenestemanden og administrationen er af vedtægtsmæssig og ikke aftaleretlig karakter, fastslår Retten, at udnævnelsen af en tjenestemand, jf. vedtægtens artikel 3, nødvendigvis må ske ved en ensidig retsakt fra ansættelsesmyndighedens side, der anfører det tidspunkt, fra hvilket udnævnelsen får virkning, samt den stilling, som tjenestemanden skal beklæde (jf. bl.a. Rettens ovennævnte dom af 7.2.1991, forenede sager T-18/89 og T-24/89, Tagaras).
- 42 Retten må imidlertid fastslå, at der ikke i sagen her foreligger en sådan akt, og at sagsøgeren i øvrigt udtrykkeligt har erkendt dette under den mundtlige forhandling.
- 43 Herved er der grund til at bemærke, at det »notat til sagen« fra Parlamentets Personaleafdeling, som sagsøgeren har indleveret til Rettens Justitskontor den 13. marts 1992 efter afslutningen af den mundtlige forhandling, omtaler, at sagsøgeren blev ansat som tjenestemand på prøve. Et sådant dokument kan imidlertid ikke i noget tilfælde sidestilles med et af den kompetente ansættelsesmyndighed behørigt udfærdiget ansættelsesbrev.

- 44 Det følger heraf, at sagsøgeren, da der ikke foreligger nogen akt, hvorved han ansættes som tjenestemand, ikke kan påberåbe sig bestemmelserne i vedtægtens artikel 34, der forudsætter udnævnelse i behørig form af den pågældende i stillingen på prøve.
- 45 Som følge heraf findes det uforholdsmæssigt at tage stilling til de påståede tilsidesættelser af vedtægtens artikel 34, som påberåbes af sagsøgeren.
- 46 Herefter må dette anbringende forkastes.

Andet anbringende: Fordrejning af grundsætningerne om ansættelseskontrakterne mellem institutionerne og deres ansatte

- 47 På dette punkt har sagsøgeren henvist til, at han efter at have modtaget Van den Berge's brev af 30. juli 1990 ligeledes den 16. august 1990 modtog en genpart af en kontrakt som hjælpeansat, der var dateret den 11. juli 1990, underskrevet af Parlamentets repræsentant og påtegnet af finansinspektøren, hvorefter han blev hjælpeansat i perioden fra den 1. maj 1990 til den 31. august 1990. Ifølge sagsøgeren har Parlamentet således ensidigt og med tilbagevirkende kraft forsøgt at omdanne den prøvetid, som han havde påbegyndt i Paris den 1. april 1990, til en simpel kontrakt om hjælpeansættelse.
- 48 I svarskriftet har Parlamentet forklaret, at en forlængelse af hjælpeansættelseskontrakten mellem sagsøgeren og Parlamentet var den eneste måde, hvorpå man kunne råde bod på den situation, der var opstået, efter at man havde nægtet at udnævne sagsøgeren til tjenestemand, og således undgå, at han led tab som følge af uregelmæssigheder i forbindelse med den procedure, efter hvilken han havde tiltrådt stillingen i Paris.

- 49 Selv om Parlamentet erkender, at denne forlængelse af kontrakten aldrig blev udtrykkeligt accepteret af sagsøgeren, hævder det dog, at to argumenter taler for, at sagsøgeren stiltiende har accepteret den.
- 50 Således bemærker Parlamentet for det første, at sagsøgeren selv anerkender, at han modtog meddelelsen om forlængelsen den 16. august 1990, men at han først afviste den i sin klage af 29. oktober 1990.
- 51 For det andet henviser Parlamentet til, at sagsøgeren i hele den pågældende periode fra april til august 1990 blev lønnet som hjælpeansat (med 64 767 BFR eller 10 500 FF i månedlig grundløn) og ikke som tjenestemand, og at han ikke på noget tidspunkt har bestridt dette forhold.
- 52 Under alle omstændigheder hævder Parlamentet, at sagsøgeren ikke kan støtte ret på manglende udtrykkelig accept af den kontrakt, som var blevet forelagt ham, og således påstå sig berettiget til udnævnelse som tjenestemand på prøve.
- 53 Retten må konstatere, at der ikke foreligger nogen udnævnelse, som kunne have gjort det muligt for sagsøgeren at påbegynde den i vedtægtens artikel 34 omhandlede prøvetid. Der findes således ikke at være anledning til at bebrejde Parlamentet, at det rådede bod på den situation, som var opstået ved, at sagsøgeren ikke var blevet udnævnt til tjenestemand på prøve, ved at foreslå ham en forlængelse af den kontrakt om midlertidig ansættelse, som indtil da havde bestået mellem ham og Parlamentet. I denne forbindelse må det nemlig antages, at en administration ikke kan anses for at have begået en tjenstlig fejl eller for at have pådraget sig ansvar derved, at den korrigerer en ulovlig tilstand (jf. bl.a. Domstolens ovennævnte dom af 14.12.1979, sag 257/78, Devred).
- 54 Selv om det erkendes, at sagsøgeren aldrig hverken udtrykkeligt eller stiltiende har accepteret den kontrakt om midlertidig ansættelse, som Parlamentet tilstillede ham den 11. juli 1990, må det dog antages, at det i mangel af behørig udnævnelse påhvilede Parlamentet at lønne sagsøgeren for de tjenesteydelser, han havde udført for det.

55 Det følger heraf, at samtlige betragtninger til støtte for dette anbringende savner enhver genstand, når der ikke foreligger nogen behørig udnævnelse af sagsøgeren.

56 Dette anbringende må derfor ligeledes forkastes.

57 Det følger heraf, at sagsøgte i det hele må frifindes.

Påstanden om, at Retten bestemmer, at sagsøgeren på ny skal tillægges status som tjenestemand ansat på prøve

58 Herved er det tilstrækkeligt at påpege, at Fællesskabets dømmende myndighed ikke uden at gribe ind i de administrative myndigheders beføjelser kan meddele en fællesskabsinstitution pålæg.

59 I medfør af denne grundsætning må ovennævnte påstand afvises.

Sagens omkostninger

60 Herom skal Retten udtale, at det i medfør af artikel 87, stk. 2, pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge samme procesreglements artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister indbragt af Fællesskabets ansatte.

61 I medfør af nævnte reglements artikel 87, stk. 3, første afsnit, kan Retten desuden fordele sagens omkostninger, hvor der foreligger ganske særlige grunde.

- 62 I denne henseende konstaterer Retten, at Parlamentet under den mundtlige forhandling har erkendt, at der var blevet begået visse fejl, som bibragte sagsøgeren den opfattelse, at han var blevet udnævnt til tjenestemand på prøve, selv om dette ikke var tilfældet.
- 63 Herved er det tilstrækkeligt at påpege, at Parlamentet har givet sagsøgeren indtryk af, at han var blevet ansat som »tjenestemand på prøve«. Sagsøgeren havde nemlig tilsyneladende gennemgået alle de formaliteter, som f.eks. den i vedtægtens artikel 33 omhandlede lægeundersøgelse, der normalt går forud for udnævnelse til tjenestemand på prøve. Under disse omstændigheder er det rimeligt at lade Parlamentet betale tre fjerdedele af sagsøgerens omkostninger foruden dets egne omkostninger. Sagsøgeren bærer selv den resterende fjerdedel af sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Parlamentet betaler sine egne omkostninger og tre fjerdedele af sagsøgerens omkostninger. Sagsøgeren betaler den resterende fjerdedel af sine egne omkostninger.

Lenaerts

Kirschner

Barrington

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. april 1992.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand